

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIĄT.

Redakcja, Administracja i Ekspedycja: ul. Miodowa Nr. 22. Telefon Redakcji 11-44-05. Telefon Administracji 11-80-13. Telefon Ekspedycji 11-80-19. Ogłoszenia: ul. Królewska 5. Kasa czynna od godz. 8 i pół do 1 po pld., w soboty do g. 12 w pld. Konto czekowe w P. K. O. — 730.

Oddziały „Monitora Polskiego”:

BYDGOSZCZ, Gdańska 22, tel. 15-74; GDANSK, Neugarten 27, tel. 240-79; GDYNIA, Świętojańska, Dom P. A. M., tel. 17-20; GRUDZIĄDZ, Mickiewicza 26, tel. 304; KATOWICE, 3 Maja 34; tel. 305-65 i 310-91; KRAKÓW, Rynek Główny 6, tel. 105-00 i 120-27; LWÓW, Akademicka 11, I p., tel. 200-20, 200-45; ŁÓDŹ, Piotrkowska 125, tel. 101-11 i 11524; ŁUCK, Piłsudskiego 14, tel. 222; POZNAŃ, Aleja Marsz. J. Piłsudskiego 24, tel. 28-57, 28-58 i 28-49; TORUŃ, Szeroka 41, tel. 263; WILNO, Mickiewicza 15 m. 5, tel. 674 i 17-85.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Zarządzenia Władz Naczelnych:

Poz. 32. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 18 stycznia 1937 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia warunków pracy i płacy robotników rolnych na obszarze województwa krakowskiego, na rok służbowy 1937/1938.

Poz. 33. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 stycznia 1937 r. w sprawie przyjmowania zgłoszeń wywozowych oraz wydawania zaświadczeń walutowych.

DZIAŁ URZĘDOWY.

—oOo—

Zarządzenia Władz Naczelnych.

—oOo—

32.

ZARZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 18 stycznia 1937 r.

w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia warunków pracy i płacy robotników rolnych na obszarze województwa krakowskiego, na rok służbowy 1937/1938.

Na podstawie art. 1 i 2 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. w przedmiocie uprawnień Ministra Pracy i Opieki Społecznej do powoływania Nadzwyczajnych Komisji Rozjemczych do załatwiania targów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 686) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Powołuję niniejszym Nadzwyczajną Komisję Rozjemczą dla ustalenia warunków pracy i płacy robotników rolnych na obszarze województwa krakowskiego na rok służbowy 1937/38.

§ 2.

Przewodniczącym tej Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej mianuję p. Wacława Preniera, Naczelnika Wydziału w Ministerstwie Opieki Społecznej.

§ 3.

Skład tej Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej poza delegatami rządowymi określam w następujący sposób:

- Związek Ziemiaków w Krakowie wyznaczy 4 przedstawicieli,
- Związek Zawodowy Robotników Rolnych Rzeczypospolitej Polskiej w Warszawie wyznaczy 3 przedstawicieli,
- Związek Robotników Rolnych i Leśnych Zjednoczenia Zawodowego Polskiego w Poznaniu wyznaczy 1 przedstawiciela.

§ 4.

Pierwsze posiedzenie Komisji wyznaczam na dzień 16 lutego 1937 r. o godzinie 10 w Krakowie, w lokalu Inspektoratu Pracy VII Okręgu, ul. Lubelska Nr 27.

Minister Opieki Społecznej:
(—) Marjan Zyndram-Kościałkowski.

33.

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 22 stycznia 1937 r.

w sprawie przyjmowania zgłoszeń wywozowych oraz wydawania zaświadczeń walutowych.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów za granicę i do Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 285) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustalam następujący wykaz instytucji, do których należy składać zgłoszenia wywozowe według załączonego wzoru Nr 1 i które będą doręczać eksporterom zaświadczenia walutowe według załączonego wzoru Nr 2:

- Polski Instytut Rozrachunkowy w Warszawie oraz jego delegatury — na wszystkie towary z wyjątkiem: żelaznych wyrobów hutniczych, produktów naftowych, wyrobów przemysłu metalowego przetwórczego, wełny czesanej, przędzy czesankowej oraz wyczesków i odpadków wełnianych, papieru, tektury wszelkiej, bibułki papierosowej, obić papierowych, drewna okrągłego liściastego i iglastego; drewna opałowego, materiałów drzewnych tartych wszelkich: iglastych i liściastych; kopalniaków; podkładów kolejowych i sliprów; iglastych i liściastych, wszelkich materiałów ciosanych, papierówki: świerkowej, jodłowej, sosnowej i osikowej w szczapach i okrągłakach, mebli giętych i ich części, wikliny, łyka z drzew, dykt i fornierów, ryżu łuszczonego i pochodnych, zboża, przetworów zbożowych, srodu, strączkowych, nasion oleistych, nasion konicznych i innych nasion, zwierząt gospodarskich żywych i bitych, mięsa, wszelkich przetworów mięsnych, słoniny, smalcu, drobiu żywego i bitego, dziczyzny, cukru, jaj, masła i sera, melasy i wysłodków buraczanych, przetworów ziemniaczanych i cementu wszelkiego;

- Polska Konwencja Węglowa w Katowicach — na węgiel, koks i brykiety z węgla i koksu;

- Związek Eksportowy Polskich Hut Żelaznych w Katowicach — na wszystkie żelazne wyroby hutnicze;

- Polski Związek Przemysłowców Metalowych w Warszawie — na wszystkie wyroby przemysłu metalowego przetwórczego;

- Unia Polskiego Przemysłu Górniczo-Hutniczego w Katowicach — na wszystkie metale (oprócz żelaza) i ich przeroby hutnicze, węglowodory i ich przetwory, wyroby hutnicze, węglowodory i ich przetwory, wyroby hutnicze, węglowodory i ich przetwory;

- Polski Eksport Naftowy we Lwowie — na produkty naftowe;

- Związek Przemysłu Chemicznego R. P. w Warszawie — na wszystkie artykuły chemiczne;

- Konwencja Przędzalni Wełny Czesankowej w Polsce, w Łodzi — na wełnę czesaną, przędzę czesankową oraz wyczeski i odpadki wełniane;

- Syndykat Eksportu Odzieży w Łodzi — na konfekcję;

- Związek Papierni Polskich w Warszawie — na papier, tekturę wszelką, bibułkę papierosową i obicia papierowe;

- Naczelną Dyрекcyjną Lasów Państwowych w Warszawie — na produkty eksportowane przez Administrację Lasów Państwowych oraz Polską Agencję Drzewną „Paged”, Sp. z o. o.;

- Komitet Eksportowy Materiałów Tartych przy Radzie Naczelnej Związków Drzewnych w Polsce, w Warszawie — na materiały drzewne tarte wszelkie: iglaste i liściaste, fryzy, komplety, skrzynkowe, piasty, dzwona, szprychy, fornieri, boazerie, parkiety, wyroby stolarskie, meble gięte i stolarskie, beczki do piwa oraz inne wyroby z drzewa;

- Komitet Eksportowy Papierówki przy Radzie Naczelnej Związków Drzewnych w Polsce, w Warszawie — na papierówkę świerkową, jodłową, sosnową i osikową; w szczapach i okrągłakach oraz kopalniaki;

- Komitet Eksportowy Sliprów i Podkładów przy Zrzeszeniu Właścicieli Lasów w Warszawie — na podkłady kolejowe, slipry: liściaste i iglaste i wszelkie materiały ciosane;

- Komisja Parytetowa przy Zrzeszeniu Właścicieli Lasów w Warszawie — na drewno okrągłe liściaste i iglaste, drewno opałowe, klepki łupane, wiklinę, łyko z drzew i nasiona leśne;

- Komitet Eksportowy Dykt przy Związku Fabrykantów Dykt i Fornierów w Warszawie — na dykty i fornieri;

- Polsko-Gdański Przemysł Ryżowy w Krakowie — na ryż łuszczone i pochodne;

- Związek Eksporterów Zboża R. P. w Poznaniu — na zboża, przetwory zbożowe, sól, strączkowe, nasiona oleiste, nasiona konicznych i inne nasiona;

- Polski Związek Eksporterów Bekonu i Artykułów Zwierzęcych w Warszawie — na zwierzęta gospodarskie żywe i bite, mięso, wszelkie przetwory mięsne, słoninę, smalec, drób bity i jaja;

- Polski Związek Eksporterów Drobiu w Warszawie — na drób żywy i dziczyznę;

- Związek Zawodowych Zrzeszeń Eksporterów Jaj w Warszawie — na jaja;

- Związek Spółdzielni Mleczarskich i Jajczarskich w Warszawie — na masło i sery;

- Dyrekcja Państwowego Monopoli Spirytusowego w Warszawie — na wyroby Państwowego Monopoli Spirytusowego;

- Bank Cukrownictwa Sp. Akc. w Poznaniu — na cukier;

- Związek Zachodnio-Polskiego Przemysłu Cukrowniczego w Poznaniu — na melasę i wysłodki buraczane;

- Ogólno-Polskie Zrzeszenie Przemysłowców-Eksporterów Przetworów Ziemniaczanych w Poznaniu — na przetwory ziemniaczane;

- Zrzeszenie Producentów Przędzy Bawełnianej w Polsce, w Łodzi — na przędzę tkaniny bawełniane;

- Związek Eksporterów Przemysłu Włókienniczego, Spółdzielnia z o. o. w Bielsku — na wszystkie artykuły włókiennicze;

- Związek Polskich Fabryk Portland Cementu w Warszawie — na wszelki cement;

- Związek Przemysłowców w Białymstoku — na wszystkie artykuły włókiennicze;

- Związek Hut Szkłanych w Polsce w Warszawie — na wszelkie szkło i wszelkie wyroby szklane;

- Dyrekcja Państwowego Monopoli Solnego w Warszawie — na wyroby Państwowego Monopoli Solnego.

§ 2. Komisja Obrotu Towarowego może według uznania, w wypadkach wyjątkowych, przyznać Polskiemu Instytutowi Rozrachunkowemu i jego delegaturom prawo doręczania zaświadczeń walutowych na artykuły wyłączone w § 1 p. 1 spod kompetencji Polskiego Instytutu Rozrachunkowego.

§ 3. Zaświadczenie walutowe służy do jednorazowej odprawy celnej lub skarbowej. Przy odprawach towarów, których wartość nie przenosi zł 50, nie wymaga się przedstawiania zaświadczeń walutowych.

§ 4. Za wystawienie zaświadczenia walutowego Komisja Obrotu Towarowego pobierać będzie następujące opłaty: od transportów wagi do 15.000 kg wraz z bezpośrednim opakowaniem: a) węgla, koksu i brykietów oraz drewna opałowego — zł 0,50; b) od wszelkich innych towarów, przy wartości do 200 zł włącznie — zł 0,50, przy wartości wyższej — zł 1.

O ile transport związany z jednym zaświadczeniem walutowym przekracza wagę 15.000 kg, wówczas od każdego następnego rozpoczętych 15.000 kg jest pobierana opłata według norm wyżej podanych.

§ 5. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1937 r. Równocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15 maja 1936 r. w sprawie przyjmowania zgłoszeń wywozowych oraz wydawania

zaświadczeń walutowych (Monitor Polski Nr 116, poz. 209) w brzmieniu zarządzeń: z dnia 4 czerwca 1936 r. (Monitor Polski Nr 130, poz. 237) oraz z dnia 2 lipca 1936 r. (Monitor Polski Nr 153, poz. 270).

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Antoni Roman.

Załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 stycznia 1937 r. (poz. 33).

Wzór Nr 1.

Seria
Nr
zaświadczenia walutowego.

ZGŁOSZENIE WYWOZOWE

Do

Komisji Obrotu Towarowego
w Warszawie.

Zgodnie z § 1 rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów zagranicę i do W. M. Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 285) zgłaszam (y) następujący wywóz:

- 1) Nazwisko i imię lub firma oraz dokładny adres eksportera:
- 2) Nazwa towaru:
- 3) Ilość towaru: (Waga, ilość sztuk i t. p.)
- 4) Cena jednostkowa: *)
- 5) Wartość w/g faktury w walucie fakturowej:
- 6) Umówiony termin płatności:
- 7) Sposób i waluta zapłaty: (Weksel, czek, przekaz i t. p.)
- 8) Kraj przeznaczenia:
- 9) Uwagi:

Jednocześnie oświadczam (y), że znane mi (nam) są postanowienia Dekretu Prezydenta R. P. z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 249) i wydanych na jego podstawie zarządzeń.

.....*)
Pieczęć i podpis eksportera.

Zaświadczenie walutowe wydano dnia

*) W przypadkach różnych gatunków należy dołączyć odpis faktury.

**) Podpisuje się osoba, zobowiązana do zaoferowania należności do skupu bankowi dewizowemu.

Załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 stycznia 1937 r. (poz. 33).

Wzór Nr 2.

**KOMISJA OBROTU TOWAROWEGO
w Warszawie**

ZASWIADCZENIE WALUTOWE

Na podstawie § 1 rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów zagranicę i do W. M. Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 285) — stwierdza się, że niżej wymieniona firma dopełniła obowiązku zgłoszenia następującego wywozu:

- 1) Nazwisko i imię lub firma oraz dokładny adres eksportera:
- 2) Nazwa towaru:
- 3) Ilość towaru: (Waga, ilość sztuk i t. p.)
- 4) Wartość w/g faktury w walucie fakturowej:
- 5) Umówiony termin płatności:
- 6) Sposób i waluta zapłaty (Weksel, czek, przekaz i t. p.)
- 7) Kraj przeznaczenia:

Zaświadczenie niniejsze jest ważne dla urzędu celnego w ciągu 3 miesięcy od daty wystawienia i służy do jednorazowej odprawy celnej, przy czym najpóźniej w ostatnim dniu ważności towar powinien być zgłoszony do odprawy. Świadcstwo niniejsze nie zwalnia od obowiązku przedstawienia innych dokumentów, wymaganych przez przepisy celne i inne.

M. P. Przewodniczący:
Podpis:

Zaświadczenie niniejsze wydano dnia

Pieczęć instytucji doręczającej

Podpis:

Do
Polskiego Instytutu Rozrachunkowego
w Warszawie.

Urząd Celný (placówka granicznej kontroli skarbowej) w stwierdza, że dnia wywieziono *) wymieniony wyżej towar w ilości za granicę, do obszaru W. M. Gdańska do obszaru celnego. *)

Podpis
pieczęć

*) niepotrzebne skreślić.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

—oOo—

**Z Ministerstwa
Spraw Wewnętrznych.**

P. Minister Spraw Wewnętrznych zarządzeniem z dnia 25 stycznia 1937 r. rozwiązał na wniosek wojewody poznańskiego radę miejską miasta Poznania na podstawie art. 69 ustęp 5 i w związku z ustępem 1-ym litera c i ustępem 3-cim ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego.

Motywy zarządzenia P. Ministra Spraw Wewnętrznych są następujące:

Na posiedzeniu rady miejskiej miasta Poznania w dniu 22-im stycznia b. r., przywróconej do urzędowania na skutek wyroku N. T. A. z dnia 7-go grudnia 1936, większość tej rady uchyliłszy się od udziału w wyborach prezydenta miasta i udaremniwszy przez to przeprowadzenie wyborów zgłosiła deklarację, w której w punkcie 3-cim i 5-ym przesądziła z góry bezzasadnie stanowisko naczelnych władz nadzorczych i wbrew istotnym założeniom samorządu terytorialnego stanęła na stanowisku, że dokonanie wyborów prezydenta miasta nie leży obecnie w interesie samorządu miejskiego. To wystąpienie większości rady miejskiej miało charakter demonstracji, uchylającej powadze organu ustrojowego samorządu i obniżającej zaufanie, jakim winien się cieszyć ten organ, a ponadto zmierzało ono tendencyjnie do wzbudzenia nieufności w stosunku do organów nadzoru państwowego. Pomimo sprostowania faktycznego, równoznacznego z upomnieniem, przewidzianym w art. 69 ustęp 2 cytowanej ustawy, jakie na posiedzeniu po wygłoszeniu omawianej deklaracji przez przedstawiciela większości rady uczynił przedstawiciel władz nadzoru państwowego, większość ta deklaracji nie cofnęła, lecz zerwała posiedzenie rady, gremialnie opuszczając salę obrad. Na to niewłaściwe wystąpienie publiczne większości rady wielu z pozostałych radnych oraz ich zastępców zareagowało złożeniem mandatów radzieckich, wskutek czego nastąpiło zdekompletowanie składu rady w stopniu, przewidzianym w art. 69 ustęp 3 cytowanej ustawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządzeniem do władz administracji ogólnej wyjaśniło, iż wszelka korespondencja tych władz z duchowieństwem, jako urzędnikami stanu cywilnego, odbywać się winna w drodze bezpośredniej, tj. z pominięciem przyjętego w niektórych miejscowościach zwyczaju posługiwania się w tym względzie pośrednictwem zwierzchności kościelnej. Zarządzenie to przyczyni się niewątpliwie do uproszczenia i przyspieszenia postępowania w pilnych z natury swej sprawach rejestracji stanu cywilnego.

Do Warszawy przybył niemiecki konsul generalny dr Filip Vassel, celem kontynuowania rokowań w sprawach spornego obywatelstwa.

Z ramienia Rządu polskiego w rokowaniach tych bierze udział radca Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Bratkowski.

—oOo—

Z Ministerstwa Opieki Społecznej.

Obradujący w Ministerstwie Opieki Społecznej, w obecności P. Min. Zyndram-Kościąłkowskiego, Podsekretarza Stanu E. Piestrzyńskiego i wyższych urzędników Ministerstwa Zjazd Naczelników Wojewódzkich Wydziałów Zdrowia i Opieki zajmował się w drugim dniu problemami opieki społecznej. Specjalnie szeroko omawiano organizację i działalność wojewódzkich i lokalnych komitetów pomocy dzieciom i młodzieży na tle prowadzonej obecnie w całym kraju akcji pomocy zimowej bezrobotnym. P. Minister Kościąłkowski, biorąc żywy udział w dyskusji, szczególnie interesował się działalnością komitetów pomocy dzieciom i młodzieży w poszczególnych województwach. P. Minister ze specjalnym naciskiem podkreślał konieczność ścisłej koordynacji działalności w tych dziedzinach. Poza tym Zjazd omówił sprawę samorządowych organów opieki społecznej, związków celowych opieki społecznej, nadzoru, kontroli nad instytucjami opiekuńczymi, opieki w rodzinach zastępczych oraz sprawy inwalidzkie.

Sprawy gdańskie.

Równoległe do rokowań polsko-gdańskich w wykonaniu specjalnego mandatu Rady Ligi, danego Polsce dnia 5 października ub. r., a mającego na celu przywrócenie normalnych stosunków pomiędzy Senatem Wolnego Miasta a organami Ligi, przedstawiciele Rządu polskiego przeprowadzili również rozmowy na temat korzystania przez stronę polską ze wszystkich uprawnień, przysługujących zarówno Państwu Polskiemu, jak polskimi sferom gospodarczym i ludności polskiej na terenie Wolnego Miasta, w obliczu zarządzeń

Senatu, wpływających z dążeń jego polityki wewnętrznej. Senat Wolnego Miasta, zgodnie ze swymi oświadczeniami o nienaruszalności wszystkich traktatowych uprawnień Polski w Gdańsku, złożył na ręce Komisarza Generalnego Rzeczypospolitej następującą deklarację piśmienną:

„Senat wolnego miasta Gdańska potwierdza ponownie swą gotowość uszanowania wszystkich traktatowych i umownych praw Polski, natury politycznej i gospodarczej, a w szczególności nienaruszania praw polskich w ustawodawstwie gdańskim, jako też w stosowaniu tego ustawodawstwa przez gdańskie władze administracyjne i gdańskie sądy. Senat zbada także, czy nie będzie możliwe znaleźć dalsze środki i sposoby dla zapewnienia ochrony interesów polskiej ludności i polskich kół gospodarczych na obszarze wolnego miasta Gdańska.

Jeżeli mimo to Rząd polski byłby zdania, że którekolwiek z praw Polski doznają lub mogą doznać uszczerbku przez wewnętrzne zarządzenia Senatu gdańskiego, to Senat gdański na życzenie Rządu polskiego będzie zawsze gotów przystąpić do rokowań i wszędzie tam, gdzie zażalenia polskie okażą się uzasadnione — ograniczenia praw polskich usunąć”.

Ze swej strony Rząd polski złożył oświadczenie następującej treści:

„Rząd polski podkreśla ponownie swą gotowość uszanowania i nienaruszania stosunków gospodarczych i prawnych, wpływających ze statutu Wolnego Miasta i obowiązujących umów”.

W 75 rocznicę wskrzeszenia Konserwatorium Muzycznego w Warszawie.

Konserwatorium Muzyczne Warszawskie obchodzi w tym roku 75-lecie swego wskrzeszenia, gdyż zwykle łączy się je z Konserwatorium Elsnerowskim, które z wybuchem rewolucji 1830 r. istnieć przestało. Odtąd w szkolnictwie muzycznym była cisza. Skrzypek Nikodem Biernacki bezskutecznie starał się o pozwolenie na otwarcie szkoły muzycznej. Dopiero w r. 1858 została powołana specjalna komisja, złożona z muzyków, w celu opracowania ustawy przyszłego Instytutu, a w międzyczasie Apolinary Kątski postarał się o indywidualną koncesję na 30 lat na swoje nazwisko.

Rozwinął on żywą agitację na rzecz instytutu, ogłaszał odezwy, urządził koncerty w Warszawie i na prowincji i tak rozbudził ofiarność publiczną, że na listach składek prócz biskupów, marszałków, zarządów miast są cechy mydlarzy, kowali, fryzjerów, tapicerów i in. W dniu 14 lipca 1860 r. całkowita suma niezbędna do otwarcia Instytutu (ponad 40 tys. rb) została złożona w Banku Polskim.

Lekcje rozpoczęły się w dniu 26 stycznia 1861 r. Pierwszymi nauczycielami byli: Freyer, Nowakowski, Janotha, Szabliński, Adam Krasieński i in. W r. 1867 pierwszych 30-u uczniów otrzymało dyplomy.

Po r. 1870 wprowadził Kątski dla pianistów obowiązkową grę na dętych instrumentach, celem stworzenia uczniowskiej orkiestry. Nadto zorganizował klasę deklamacji, jako zaczątek klasy operowej. Instytut zyskiwał na znaczeniu, a prywatni nauczyciele musieli się poddawać egzaminom w tej uczelni. Znaczny nacisk był kładziony na chór, dzięki czemu niejednokrotnie większe dzieła były wystawiane w Instytucie lub katedrze św. Jana siłami uczniowskimi, a i orkiestra nabierała sprawności, tak że mogła występować publicznie, za co uczniowie otrzymywali skromną zapłatę.

Kątski zmarł w 1879 roku. Jego następcą został Aleksander Zarzycki, który podwyższył wymagania w dziedzinie muzyki instrumentalnej, zapoczątkował wieczory kameralne Instytutu z kwartetem profesorów oraz wieczorki uczniowskie.

W r. 1887 kierownictwo Instytutu objęła Rada Pedagogiczna ze Stroblem na czele, która otworzyła klasę kompozycji pod kierunkiem Noskowskiego. Z klasy tej wyszli z czasem pożyteczni i zasłużeni muzycy.

Przez kilka lat dyrektorem Instytutu był roślanin Kapher, który jednak nie rusyfikował uczelni, zaś w r. 1904 do Rady wszedł Emil Młynarski, który zaangażował Statkowskiego i wskrzesił klasę operową, znacznie rozszerzoną, pod kierunkiem Chodakowskiego.

Dyrektorem został następnie Barcewicz, za rządów którego wybudowano obok starego nowy gmach z salą koncertową.

W r. 1919 dekret Naczelnika Państwa Józefa Piłsudskiego uznał Konserwatorium za państwową wyższą uczelnię muzyczną. Minister Kultury i Sztuki Przesmycki za rządów premiera Paderewskiego mianował dyrektorem Młynarskiego, który utworzył m. in. klasy: dyrekcyj, form muzycznych oraz akustyki.

Od r. 1922 datuje się świetny rozwój uczelni. Dyrektorem w tym roku został Melcer. W r. 1924 powstał nowy wydział nauczycielski dla szkół ogólnokształcących oraz niezależnie od wyższej orkiestra przygotowawcza. Krótko był dyrektorem Konserwatorium Szymanowski, lecz wkrótce

Egzemplarz niniejszy składa się w Polskim Instytucie Rozrachunkowym w Warszawie ewentualnie w jego delegaturach lub w organizacji gospodarczej upoważnionej do doręczania zaświadczeń walutowych.

Zaświadczenie niniejsze składa się w urzędzie celnym (placówce granicznej kontroli skarbowej) wraz z jego kopia (egzemplarz III).